

[Formanden]

forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 210:

Forslag til lov om ændring af lov om hunde.
Af Inger Stilling Pedersen (KRF) m.fl.
(Fremsat 28/1 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Man må uægtelig sige, at retspolitikken har mange forskellige facetter og aspekter, og dette er jo noget helt andet end det, vi netop har diskuteret.

Lovforslaget fra Kristeligt Folkeparti er langt hen ad vejen en genfremsættelse af partiets lovforslag nr. L 67, som blev behandlet i sidste folketingssamling. Derfor skal mine bemærkninger til det forslag, som vi nu har til behandling, i vid udstrækning være en henvisning til de bemærkninger, jeg kom med under første behandling af det tidligere lovforslag. Jeg skal prøve at begrænse mine bemærkninger.

Lovforslaget går fortsat ud på, at hundeloven ændres, således at det i loven bliver fastslået, at hunde i byer og i områder med bymæssig bebyggelse altid skal føres i bånd. Man har dog indsat den bestemmelse, at justitsministeren kan fritage visse hunde, f.eks. politi- og vagthunde, fra kravet om, at de skal føres i bånd.

Forslaget tilsigter også at skabe mulighed for, at politiet kan kræve en hund aflivet, hvis den har skambidt et menneske, og endelig er der medtaget en bestemmelse om registrering af hunde.

Med hensyn til den del af lovforslaget, der handler om pligten til at føre hunde i snor, finder jeg, at det er vigtigt, at man holder sig den gældende retstilstand for øje. Det er sådan i dag efter hundelovens § 3, at det i byer og områder med bymæssig bebyggelse er forbudt at lade en hund færdes på gader, veje og andre steder, der er åben for almindelig færdsel, medmindre hunden er i snor eller i følge med

en person, som har fuldt herredømme over den.

I politivedtægten kan der optages bestemmelse om, at hunde på de steder, som jeg lige har nævnt, altid skal føres i bånd. Derfor mener jeg, at det er tvivlsomt, om der er behov for at ændre den gældende bestemmelse i hundelovens § 3. Allerede i dag kan man bestemme, at hunde altid skal føres i bånd i byer og bymæssig bebyggelse, og det kan opnås ved, at der i landets politivedtægter indsættes en bestemmelse herom. Indholdet af politivedtægten fastlægges i et samarbejde bl.a. mellem den lokale politimester og kommunalbestyrelsen. Man kan derfor sige, at det er et lokalpolitisk spørgsmål, om der skal være krav om, at hunde skal føres i bånd. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at politivedtægten for København har fastsat, at hunde på gader og i offentlige anlæg skal føres i bånd, og en overtrædelse af denne bestemmelse kan straffes med bøde.

Den anden del af lovforslaget giver politiet adgang til efter rådslagning med en hundesagkyndig at lade en hund aflive, hvis den har skambidt et menneske. Efter de gældende regler i hundelovens § 6, stk. 2, skal politiet i visse tilfælde pålægge en hundeejer at lade hunden aflive, hvis den ikke bestandig holdes indelukket eller er forsynet med en forsvarlig mundkurv. Det gælder, hvis en hund tidligere har forvoldt skade, eller hvis den i øvrigt er bidsk eller glubsk eller forulemper mennesker eller husdyr ved at fare imod dem eller forfølge dem. Det kan altså ikke efter de gældende regler pålægges en hundeejer at aflive en hund, hvis den på forsvarlig vis holdes indelukket eller er forsynet med mundkurv. Myndighederne kan heller ikke lade hunden aflive uden ejerens samtykke.

Sidste gang, vi drøftede spørgsmålet, gav jeg udtryk for, at forslaget fra Kristeligt Folkeparti og forslag om samme spørgsmål fra anden side burde gøres til genstand for en nærmere bedømmelse hos de myndigheder og organisationer, der har med dette område at gøre. Derfor bad jeg i efteråret 1990 en række organisationer om en vurdering af det fremsatte forslag. Svarene på denne iværksatte høring – en meget omfattende høring – sendte jeg i februar 1991 til Retsudvalget, og sammenfattende kan man om hørings svarene sige, at dyreværns- og hundeorganisationer ikke udtalte sig imod en regel

[Justitsministeren]

om aflivning af bidske hunde, men man ønskede dog en udtalelse om aflivningsspørgsmålet fra en hundesagkyndig, forinden politiet træffer beslutning om aflivning. Derfor kan man sige, at Kristeligt Folkeparti i sit forslag har fulgt ønsket om en hundesagkyndig i denne forbindelse.

Derimod fandt Dyr lægeforeningen og politiets organisationer ikke behov for en sådan regel. Man pegede bl.a. på, at reglen kan medføre en række skønmæssige og erstatningsmæssige spørgsmål for politiet. Når det sammenholdes med, at jeg siden sidste drøftelse af spørgsmålet har udstedt forbud i medfør af dyreværnsloven om hold af særlig farlige hunde, mener jeg ikke, der er tilstrækkeligt behov for at indsætte en regel om aflivning uden besidderens samtykke, sådan som det nu er foreslået. Hvis man indførte en regel om adgang til aflivning uden besidderens samtykke, mener jeg, det meget vel kunne være betænkeligt, hvis der ikke skal være adgang til at påklage afgørelsen om aflivning. Af bemærkningerne til lovforslaget kan man se, at forslagsstillerne ikke mener, der er behov for en sådan klageadgang. Derfor må jeg sige, at den foreslåede regel om aflivning efter min mening er unødvendig og også, synes jeg nok, retssikkerhedsmæssigt noget betænkelig.

Som noget nyt i forhold til tidligere forslag foreslår man en regel om, at besidderen af en hund skal sørge for, at den inden 2-månedersalderen mærkes og registreres, og endvidere pålægges justitsministeren at fastsætte nærmere regler om mærkning og registrering. Jeg mener ikke, at den del af lovforslaget er hensigtsmæssig. Sidste år drøftede vi som bekendt i Tinget forslaget til ny dyreværnslov, der blev vedtaget i maj 1991. Under disse drøftelser blev spørgsmålet om en pligtsmæssig registrering af bl.a. hunde også rejst. Dengang sagde jeg, at regeringen fandt, at indførelsen af regler om tvungen øretatovering ville medføre en væsentlig bureaukratisering på området, uanset om et sådant register, altså hvis det f.eks. blev ført i privat regi, kom op at stå. Regeringen fandt heller ikke, at fordelene ved et register ville stå mål med det administrative besvær og omkostningerne. Reglerne indebærer, at overdrager og erhverver skal sikre sig, at registrering sker, og det må forudses at ville medføre så meget administrativt besvær, at jeg i hvert

fald ikke finder en sådan ordning rimelig. Her til kommer, at dødsfald og flytning også skulle registreres, altså kort sagt et register over alle hunde indeholdende oplysninger om, når de dør, når de flyttes, når de får hvalpe osv. osv. Det ville være et register, som i sidste ende kunne få vores CPR-register til at blegne; det kunne blive ganske omfattende.

Nuvel, så er der spørgsmålet, om en sådan regel overhovedet ville blive efterlevet. Forslagsstillerne anfører i bemærkningerne til lovforslaget, at antallet af bortløbne hunde uden skilt er betydeligt, og at det medfører vanskeligheder for politiet. Man må i den forbindelse også huske på, at der i dag efter hundelovens § 1 består en pligt til at forsyne sin hund med halsbånd og skilt fra 4-månedersalderen. Derfor tror jeg ikke, der er nogen grund til at tro, at den registreringsregel, som foreslås, vil blive efterlevet i væsentlig højere grad end den gældende skiltbestemmelse. Min holdning til spørgsmålet om registrering er fortsat den, at man ikke bør påføre borgerne en sådan pligt, og derfor er jeg skeptisk over for den del af lovforslaget.

Til sidst en teknisk bemærkning. Af bemærkningerne til § 1, nr. 2, fremgår det, at båndtvang ikke skal gælde i parker. Jeg mener imidlertid, at parker er omfattet af bestemmelsens ordlyd; det er mere for, at man er opmærksom på det under lovforslagets videre behandling.

Konklusionen er alt i alt, at regeringen ikke finder lovforslaget hensigtsmæssigt. På nogle punkter mener vi, det er overflødig. Vi har forståelse for den gode vilje, som ligger bag lovforslaget. Men vi mener altså ikke, at det er sagen.

Karen Jespersen (S):

Lovforslaget har til formål at sørge for, at man får noget mere styr især på de hunde, der kan volde problemer, når de skal leve i tætte bebyggelser og fungere sammen med børn og voksne, og hele det sigte er vi positive over for.

Der er tre elementer i forslaget, som justitsministeren også var inde på. Det første drejer sig om den obligatoriske mærkning og registrering af alle hunde, og det er et forslag, som vi er positive over for, fordi vi mener, det kan være en fordel både for ejerne og for dyrene, idet det gør det nemmere at finde frem til bortløbne

[Karen Jespersen]

dyr, og det kan måske også sikre et større ansvar over for hunde.

Men vi er først og fremmest positive, fordi der er kommet en henstilling til alle medlemslande i EF om at gennemføre en registrering og mærkning med det formål at sørge for, at der kan blive mere kontrol med f.eks. hundegalskab og i det hele taget hunde og hundesygdomme, når EF's grænser bliver åbne. Det formål mener vi er fornuftigt, og det ser ud til, at denne mærkning og registrering kommer under alle omstændigheder.

Men spørgsmålet er så, om det kan gøres på en fornuftig måde i dag, om det kan laves tilstrækkelig billigt og tilstrækkelig ubureaukratisk. Det er i hvert fald noget, vi vil have sikkerhed for. Det må ikke være sådan, at prisen bliver urimelig høj for hundeejerne, og det må heller ikke være sådan, at det bliver vanvittigt bureaukratisk. Men der er allerede nye mærkningsmetoder på vej f.eks. i form af små elektroniske kapsler.

Forslaget om, at det skal være muligt for politiet at kræve aggressive hunde, der har skambidt mennesker, aflivet, mener vi godt vi kan støtte, hvis aflivningen sker i samråd med en hundesagkyndig, så det ikke bliver en mere eller mindre vilkårlig aflivning. Det vil vi gerne være med til at se på.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt der skal stilles skærpede krav om, at hunde skal være i snor. Det er selvfølgelig rigtigt, at det ikke må være sådan, at børn og voksne føler sig truet af store hunde, der løber frit omkring i byer, på gader og på veje. Men vi mener, at justitsministeren har ret, når han siger, at der i dag er mulighed for lokalt at lave løsninger, der forhindrer løse hunde. Vi vil se nærmere på det i udvalget, for det ser ud til, at der faktisk allerede er muligheder for at opfylde det formål, som forslagsstillerne har med sit forslag. Og hvis det er rigtigt, er der ingen grund til at lave en ændring i loven.

Helge Adam Møller (KF):

Da mit partis ordfører, hr. John Vinther, er forhindret i at være til stede, skal jeg redegøre for Det Konservative Folkepartis holdning til lovforslaget.

Jeg vil gerne starte dér, hvor ministeren sluttede for fire minutter siden, med at sige, at også den konservative gruppe har sympati for de

intentioner, der ligger bag lovforslaget. Men af samme grunde, som justitsministeren netop har redegjort for, kan vi ikke tilslutte os lovforslaget.

Man kan vel sige om lovforslaget, at det i bedste fald er overflødigt og i værste fald temmelig u hensigtsmæssigt. For så vidt angår den del af lovforslaget, der omhandler pligten til at føre hunde i snor, er der, som det også har været nævnt, allerede i dag pligt til at føre hunde i snor eller som et absolut minimum at have fuld kontrol over hunden, når man færdes på veje, der er åbne for almindelig færdsel. Derudover er der lokalt mulighed for at fastsætte en pligt til, at hunden altid skal føres i snor, og det er reelt en mulighed, der udnyttes i ganske stort omfang. Vi synes, det er rigtigt, at man på dette område som på så mange andre overlader det til en lokal afgørelse; forholdene kan jo være forskellige på Frederiksberg, i København, i Nakskov og i Holstebro. Det er derfor vores opfattelse, at det er overflødigt at indsætte en generel pligt i hundeloven til at føre hunde i snor.

Så er der den anden del af lovforslaget: Muligheden for, at politiet kan lade en hund, der har skambidt et menneske, aflive efter rådslagning med en hundesagkyndig. Det er rigtigt, at vi indimellem kan læse om aggressive hunde, der har skambidt mennesker, og her drejer det sig ofte om børn. Det er dybt tragisk, når det sker. Den konservative gruppe finder, at det vil være betænkeligt at åbne for, at politiet uden ejerens accept kan lade hunden aflive – ganske vist efter rådslagning med en hundesagkyndig; men hvem siger, at den hundesagkyndige, som politiet i det konkrete tilfælde har spurgt, altid må have ret? Vi er betænkelige ved, at der, i hvert fald som forslagsstillerne har formuleret lovforslaget, ikke vil være en klagemulighed, forinden politiets beslutning skal effektueres. Det synes vi er en betænkelig retssikkerhedsmæssig foranstaltning.

Lad os så huske, at det jo er sådan, som hundeloven i dag er udformet, at politiet har mulighed for at pålægge ejeren af en hund, at den skal holdes indelukket konstant, eller at den skal have mundkurv på hele tiden. Jeg synes da også, det skal nævnes endnu en gang, at der er udstedt et forbud mod hold af særlig farlige hunde, bl.a. pitbullterrieren, og det forbud er vi meget tilfredse med. Vi kan altså ikke støtte

[Helge Adam Møller]

denne del af lovforslaget. Vi finder det betænkeligt og uhensigtsmæssigt.

Til slut den del af lovforslaget, der omfatter pligten til, at ejeren af en hund skal sørge for, at den inden 2-måneders-alderen mærkes og registreres. Der vil være tale om en ordning, der vil blive endog meget bureaukratisk. Justitsministeren beskrev det ganske malende. Alene det at skulle holde styr på hundenes adresseforandring og dødsfald vil være et omfattende arbejde. Man kan også spørge sig selv: Hvad opnår vi i virkeligheden i forhold til den gældende ordning med hundetegn, som alle hunde på over 4 måneder skal have?

Sammenfattende mener Det Konservative Folkeparti, at den del af lovforslaget, der angår pligten til at føre hunde i snor, er overflødig, og at de to øvrige elementer i lovforslaget er uhensigtsmæssige. Vi kan derfor ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

I Folketingets forhandlinger fra den 20. november 1990, sp. 2109, kan man læse, at hr. Sterup fra Det Konservative Folkeparti siger:

»Det Konservative Folkeparti har sympati for Kristeligt Folkepartis forslag, men vi finder det alligevel rigtigst, at vi afventer den undersøgelse, som justitsministeren har iværksat, hvor dyreværnsorganisationerne, hundeforeningerne og Den Danske Dyrlægeforening kan komme med deres holdninger til eventuelle ændringer af disse regler. De skal bl.a. . . .«

Nu har den konservative ordfører igen været på talerstolen for at sige, at man har sympati for forslaget og intentionerne i forslaget, men man afviser fortsat forslaget.

Hvad er formålet med, at man bliver ved med at sige, at man har sympati? Man indgyder et eller andet håb hos forslagsstillerne om, at hvis vi bare får denne rapport, er vi med på den. Men der sker ikke noget alligevel. Den sympati, man har i Det Konservative Folkeparti, hvor ligger den henne? Og hvad har man fra De Konservatives side tænkt sig at gøre for at udmønte disse gode intentioner?

Inge Dahl-Sørensen (V):

Kristeligt Folkeparti har fremsat et forslag, der som hovedregel påbyder hundeejere at føre deres hunde i snor i byerne med visse undta-

gelser, som gælder bl.a. politi, hær eller f.eks. vagtselskaber. Samtidig mener man også, at politiet skal kunne kræve, at en hund, der har skambidt et menneske, kan aflives uden ejerens samtykke. Det sidste element i forslaget er, at øremærkning og registrering skal være obligatorisk, og at hundeejeren selv betaler omkostningen.

Jeg er helt klar over, at når Kristeligt Folkeparti kommer med et sådant lovforslag, er det, fordi mange hundeejere mangler ansvarlighed, og dette lovforslag tager jo netop sigte på disse personer. Alt for mange tror, at de har deres hund under kontrol. Derfor mener de ikke, det er nødvendigt at føre hunden i snor.

Hvem kender ikke den situation, at man går tur og møder en person, der går med sin hund uden snor, og pludselig løber hunden imod én, hopper op, sviner ens tøj til, slikker børnene i ansigtet eller vælter dem omkuld, hvorefter ejeren kommer med ordene: Den gør ikke noget, den vil blot så gerne hilse, og i øvrigt elsker den børn. Jamen jeg vil gerne selv bestemme, hvem jeg skal hilse på, og børnene ønsker ikke at blive slikket i ansigtet og væltet omkuld. Dette er måske et banalt eksempel, men det er en episode, som kan gå gruelig galt, hvis man ikke tackler den rigtig.

Man kunne ønske sig og appellere til, at politivedtægten indeholdt en bestemmelse om, at hunde altid skal føres i snor, for så mener jeg, at lovgivning på dette område er overflødig. I øvrigt ville det være rart under udvalgsarbejdet at få oplyst, hvor stor en procentdel af landets politikredse der er dækket ind under politivedtægten.

Jeg kan godt se, som ministeren udtrykker det, at der kan være nogle problemer med hensyn til politiets aflivning af bidske hunde. Hvor meget skal der til, og hvordan med retssikkerheden? Til gengæld er der noget rigtig og naturligt i at lade sin hund øremærke og registrere, også for ens egen skyld, men lad os nu se på det under udvalgsarbejdet.

Pernille Frahm (SF):

Sådan en lille sag som hundeloven udvikler sig ofte til at blive en debat for eller imod hunde, eller også fremkalder den en fnisen.

Jeg synes ikke, nogen af delene er rigtige, for jeg opfatter Kristeligt Folkepartis forslag som et forsøg på at gøre tilværelsen mere tålelig for

[Pernille Frahm]

mennesker og hunde i de områder, hvor de mødes, og uanset om man bryder sig om hunde eller ej, må man være interesseret i, at det bliver bedre at være sammen, menneske og hund.

Jeg har set på den del af det, der handler om mærkning, og synes, at det er en meget rimelig idé, at folk, der har en hund, får den mærket, så man kan finde ejer og hund og føre dem sammen igen, hvis de skulle blive adskilt. Og al den snak heroppefra om omfattende registre, der vil vokse og vokse på størrelse med CPR! Det tror jeg ikke hører nogen steder hjemme. For det første er edb noget vældig smart og nemt at arbejde med. Jeg kan ikke tro, det ikke kan lade sig gøre. Jeg kan heller ikke tro, det ikke kan lade sig gøre at få oplysninger om en hund til at slette sig selv efter et vist antal år, f.eks. svarende til maksimumlevetiden. Så de dér problemer med, at det vil vokse og man skal indberette, tror vi ikke på. Faktisk burde en sådan ordning også omfatte katte, men det er nok ikke det, der skal på tapetet lige nu.

Så vil jeg sige, at det faktisk er til både hundenes og menneskers fordel, at der bliver stillet nogle krav til ejerne, så hundene kan blive kontrolleret, og at der er fuld kontrol over hundene i bymæssige områder. For byerne befærdes jo af både hundeelskere og hundehadere i alle aldre og alle størrelser, og uanset hvor sød og god og klog en stor hund er, fremkalder hunde frygt hos visse mennesker og meget ofte hos børn. Frygt fører forvirring med sig, og forvirring kan føre uforudsete hændelser med sig. Og uanset hvor meget kontrol man mener man har over sin hund, kan mærkelige ting hænde, for slet ikke at tale om, hvad børn kan finde på, når de bliver grebet af frygt og forvirring. Og jeg mener altså, at børns ret til at gå uden snor i bymæssige områder må gå forud for hundenes ret til at gå uden snor.

Selv om det nu er sådan ifølge politivedtægten, at man kan indføje en stramning, mener jeg ikke, det er nok. Jeg mener, at mennesker har krav på – uanset størrelse, uanset hundehad eller -kærlighed – at kunne færdes frit i vores bymæssige og tætbebyggede områder. Så hvis en hund ikke skal ende som en hund i et spil kegler, vil jeg mene, at hunden skal have snor på.

Den sidste del af lovforslaget, der handler om aflivning uden ejerens samtykke, mener jeg også godt vi kan tilslutte os, idet det jo fremgår, at det skal ske efter konferering med en hundesagkyndig.

Jeg vil gerne sige, at jeg ikke engang er sikker på, at dette er nok. Jeg synes, vi har nogle problemer i vores tæt bebyggede områder, især sådan et sted som Vesterbro, hvor jeg bor, og hvor mange mennesker anskaffer sig vældig store hunde uden at ane en brik om, hvordan sådan en hund skal opføre sig. Jeg mener, man efterhånden burde stille nogle krav om, at hvis man anskaffer sig en hund over en vis størrelse, har man pligt til at gå på en hundeskole med den.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige, at jeg er helt enig i det sidste, fru Pernille Frahm sagde. Jeg vil starte med at sige undskyld til Tingets medlemmer, fordi de af og til herinde på gangene møder en skotte, der ikke har snor på. Den tilhører mig og er en af de få hunde, der har lov at være på Christiansborg. Jeg skal for fremtiden give den kvælerhalsbånd på, så der ikke er nogen, der bliver bange for den.

Med udgangspunkt i det vil jeg gerne spørge både SF's og Venstres ordfører: Jamen tror man da ikke, politiet har andet at lave? Nu går man så varmt ind for et snorønske, et forbud mod løse hunde, og det kan der være megen god grund til. Men vil man forestille sig i fru Inge Dahl-Sørensens tilfælde, at politiet skal komme væltende, fordi en eller anden lille hund er hoppet op ad et barn et eller andet sted i Nordkøbenhavn? Eller hvad er det, man forestiller sig? Hvordan i alverden kan man lave en lov af denne type og støtte et forslag som dette, der enten vil give umådelige administrative problemer for politiet eller også vil føre til, at det overhovedet ikke bliver overholdt? Det går ud over retssikkerheden!

Jeg vil gerne spørge, hvad det egentlig er, man forestiller sig. Jeg vil gerne sige, at jeg ikke er uenig i målet, men jeg tror, målet nås ved at presse hundeejere på hundeskole eller, som SF også siger, gennem oplysningskampagner. Men at begynde at lave forbud og indføre alle disse bestemmelser, som overhovedet ikke kan administreres, synes jeg bare ødelægger såvel

[Duetoft]

retssikkerheden som politiets gode samvittighed.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil gerne meget kort fortsætte hr. Duetofts tankegang. Hvor langt skal vi administrere og regulere dette samfund? Jeg forstod på fru Pernille Frahm, at hun var tilhænger – varm tilhænger – af, at hunde blev registreret, og denne registrering kunne så stryges, når de var blevet 30 år, hvis de ikke forinden var død en naturlig død. Katte skulle også registreres. Jamen hvad med marsvin, med papegøjer, med guldfisk, med undulater og med skildpadder, skal de også registreres? Vi kan jo blive ved. Er det virkelig et samfund, der registrerer den slags latterlige ting, som fru Pernille Frahm er tilhænger af?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jo, hr. Duetoft, jeg tror da nok, politiet har andet at lave, men det er vel ikke sådan, at vi laver lovene herinde for at tilpasse os politiets ressourcer. Det er vel nærmest omvendt, at vi prøver at tilpasse politiets ressourcer til de love, vi laver herinde. Eller har jeg helt misforstået det?

Så vil jeg sige med hensyn til registrering af marsvin og sumpskildpadder og undulater, og hvad vi ellers kunne finde på: Hvis det var sådan, at der var et problem i de store byer med de flokke af marsvin og sumpskildpadder og undulater, der løb rundt i gaderne og skræmte livet af folk og lavede ting og sager på fortovet til gene for os, der skal ud og løbe en tur en gang imellem, kunne det da være, at det kom på tale. Men det er jo ikke det, der er problemet. Det er jo irrelevant, hr. Helge Adam Møller.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Til hr. Duetoft: Jeg forestiller mig blot, at en hund altid skal føres i snor, så opstår den situation, som jeg beskrev, jo ikke.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg tror, hele problematikken i denne diskussion går ud på, at der er nogle, der synes, at sådan et forslag skal nedgøres med et grin. Det er det indtryk, man får. For når man kommer ud i det overdrev og i de beskyldninger, vi hører her, er det sagen fuldstændig uvedkommende.

Selvfølgerlig kan man føre en hund i snor, og selvfølgelig kan man, hvis der sker en ulykke, f.eks. hvis et barn bliver bidt, fra politiets side sige, at der er sket en lovovertrædelse. Det er ikke sådan, at man tilkalder politiet, fordi en hund har væltet et barn. Jeg synes, man prøver på at latterliggøre denne sag ved at sige, at det drejer sig jo bare om hunde. Jeg har set smilene i dag. Men det er altså en alvorlig sag for nogle mennesker, så lad os tage det seriøst og komme med de seriøse indvendinger, der kan være. Det vil fremme debatten.

Jeg skal senere vende tilbage til selve lovforlaget.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige til fru Inger Stilling Pedersen, at jeg bestemt tager lovforslaget seriøst. Jeg tror bare, det er vigtigere at påpege hundeejeres ansvar end at lave en lov om hundehalsbånd. Jeg tror faktisk, det er vigtigere, at vi bruger kræfterne på at forklare det ansvar, man har, når man anskaffer sig et levende væsen, både over for dette væsen og over for sine omgivelser.

Så vil jeg sige til fru Inge Dahl-Sørensen, at det var da udmærket, hvis alle hundeejere havde deres hunde i snor, så havde politiet ikke noget at lave. Jamen sådan kunne vi sige om alle love i dette land. Vi kunne nedlægge politiet, hvis alle mennesker overholdt landets love. Det interessante er selvfølgelig, hvad der vil ske i de tilfælde, hvor man ikke overholder lovene, om man så vil sætte ressourcer ind.

Fru Pernille Frahm har jo fuldstændig ret i, at vi laver lovene, som vi vil, og så må vi skaffe ressourcerne bagefter. Men jeg vil gerne spørge: Hvor mange ekstra ressourcer vil SF stille til politiets rådighed, for at hundehalsbåndspatroljen kan rejse rundt?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

[Pernille Frahm]

Det sidste må vi jo se på under udvalgsarbejdet.

Med hensyn til, om vi skal lovgive om, at hunde skal gå i snor, eller om vi skal appellere til hundeejernes ansvar, mener jeg, at det da er et problem, når jeg på gaden står over for en stor schæferhund. Hvordan kan jeg vide, at her står jeg over for en ansvarlig hundeejer? Hvordan kan et barn med hundeskræk vide, at her står vi over for en ansvarlig hundeejer? Så let er det altså ikke bare at appellere til folks ansvarlighed.

I øvrigt vil jeg sige til hr. Duetoft, at for min skyld må Belle, eller hvad den hedder, gerne løbe rundt herinde på Christiansborg. Det er indendørs, det er ligesom noget andet end byens gader og pladser.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal også kort følge hr. Duetofts indlæg op. Om hr. Duetoft har sin hund gående løs, det er jo ikke det, der er problemet som sådan. Problemstillingen opstår, i og med at folk, der møder en løs hund, ikke kan vide, hvad det er for en hund. De kan ikke vide, om ejeren har styr på den hund. Og med hensyn til, om politiet skal komme ilende, hver gang en hund har væltet et barn – det tror jeg bestemt ikke er intentionerne med dette forslag. Meningen er, at når der er en lov om, at man skal have hunde i snor, kan politiet under deres daglige patruljering, når de alligevel kører ude i samfundet, holde øje med, at folk overholder den lov, på samme måde som man gør med alle andre former for love. Det er ikke et spørgsmål om, at der skal adskillige nye ressourcer til af den grund.

Med hensyn til hr. Helge Adam Møllers lidt latterliggørende indlæg må vi nok sige, at når hr. Helge Adam Møller frygter, at vi får udvidet dette område, så der snart ikke er grænser for, hvilke dyr der skal registreres, kan jeg sige, at grænsen går jo altså dér, hvor man kan sige, at dyrene kan være til fare for andre. Det er sjældent, at vi har set guldfisk løbe rundt på gaderne og være til fare for andre. Hr. Helge Adam Møller nævnte selv den dyreart. Jeg synes, det er synd at latterliggøre dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Fru Pernille Frahm skal ikke misforstå mig. Jeg mener bestemt, det er et problem med disse store hunde, som folk bliver bange for. Jeg tror bare ikke, dette er måden at løse det på. Men jeg vil helst ikke fremstilles, som om jeg ikke betragter det som et problem. Jeg har også boet på Vesterbro, så jeg ved udmærket godt, hvor slemt det kan være. Men jeg tror bare ikke på, at eksempelvis en række af de mennesker, rockere og andre, som har de store farlige hunde, i virkeligheden ville leve op til denne lovgivning, lige meget om vi så lavede den 10 gange. Jeg tror, det er noget andet, der skal sættes ind.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Jeg ønsker ikke at give anledning til smil. Også dette lovforslag har krav på en meget seriøs behandling. Jeg sad oppe på mit kontor og lyttede over højttaleren med stor interesse til den tale, der blev holdt af Venstres ordfører. Ved at lytte til denne interessante tale blev jeg bibragt det bestemte indtryk, at Venstres ordfører på sit partis vegne undsagde justitsministeren. Og det giver jo Folketinget en enestående interessant synsvinkel at bedømme lovforslaget ud fra, for det vil med andre ord sige, at justitsministeren har stået her over for Folketinget og redegjort for nogle synspunkter i regeringen – synspunkter, som ikke har dækning i det ene af de to regeringspartier. Så det forekommer mig, at vi har behov for en yderligere afklaring af regeringens og de to regeringspartiers holdninger, inden denne sag kan gå til eventuel andenbehandling.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg vil gerne stille det spørgsmål til hr. Risgaard Knudsen, om der er noget galt med højttaleren, for jeg har ikke på noget tidspunkt givet udtryk for, at jeg ikke skulle være enig med justitsministeren. Men jeg har stillet nogle spørgsmål, som jeg meget gerne vil have belyst under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

[Risgaard Knudsen]

Jeg blev bibragt det indtryk, at justitsministeren ikke havde parlamentarisk dækning i Venstres gruppe, hvad denne sag angår. Men efter at Venstres ordfører atter har været på tællerstolen, forstår jeg imidlertid, at det ikke er tilfældet. Det vil med andre ord sige, at de synspunkter, som Venstres ordfører har luftet i tidligere indlæg, er synspunkter, som de øvrige tingmedlemmer alligevel ikke skal tage særlig højtideligt.

Tom Behnke (FP):

Dette forslag fra Kristeligt Folkeparti er et ganske udmærket forslag, som strammer de gældende regler op; med disse ændringer bliver loven i tråd med dagens Danmark og den udbredelse af hunde, der nu engang er.

Hvad angår mærkning og registrering af hunde, er det vores opfattelse, at når folk har deres frihed til at anskaffe sig en hund, har de også et ansvar for den pågældende hund. Det er således rimeligt, at ansvaret altid kan føres tilbage til ejeren, og det vil være muligt ved en registrering, således at omstrejfende hundes eventuelle ødelæggende adfærd altid vil kunne føres tilbage til en ansvarlig person. Et sådant register skal naturligvis ikke efter vores opfattelse være et offentligt register, for så bliver det dyrt – rigtig dyrt – og så bliver det meget bureaukratisk. Nej, lav et privat register, som der allerede er i dag. Lad private styre det, og lad så hundeejerne betale omkostningerne direkte uden politisk indblanding, for ellers bliver det dyrt.

Efter Fremskridtspartiets mening er det helt på sin plads, at hunde skal føres i snor alle steder i bymæssigt bebyggede områder, dog undtaget de områder, som man lokalt fastsætter – det kan være mindre parkområder, indhegninger el.lign. – hvor man synes hundene skal have lov at luftes frit. Men der bør generelt være et påbud om, at hundene skal føres i snor, for der er ikke nogen tvivl om, at der er rigtig mange mennesker, der føler sig utrygge ved løse hunde. Og det er ikke rimeligt, at disse mennesker skal have krænket deres personlige frihed, blot fordi nogle andre synes, at deres lille, søde, rare hund skal have lov til at løbe løs. Det er muligt, at den er sød og rar, men det kan andre mennesker nu engang ikke vide.

Det har i en årrække fungeret ganske fint i København, hvor det, efter at man har ændret

politivedtægten, er en regel, at hunde skal føres i snor. I København er der ikke nogen problemer af betydning i forhold til, hvad der var tidligere. Det er ikke således, at politiet skal komme rendende i tide og utide, fordi en hund er uden snor, men det er en del af den daglige patruljeringsopgave.

Vedrørende aflivning af bidske hunde må jeg nok sige, at det skal være mere præciseret i selve lovteksten, hvad det er for en hundesagkyndig, man taler om, hvad det er for en person, og hvad det kræver at være hundesagkyndig. Mit umiddelbare forslag er, at man skulle ændre ordet ved simpelt hen at skrive »dyrlæge«. Så er man ude over problemet, så ved vi alle, hvad det er for en størrelse.

Der er også det ved det, at når hunde bliver indfanget, bliver de hensat i et dyreinternat, indtil man eventuelt finder en ejer. Der er en dyrlæge til stede, og det vil sige, at den pågældende dyrlæge, når der er gået 3 døgn, i samråd med politiet kan sørge for en aflivning af hunden. Herefter ligger der papirer på, at det er det, der er foregået. Efter rapport fra politiet og dyrlægens vurdering er hunden blevet aflivet, og så slipper vi for en række erstatningssager imod politiet, som nogle frygtede.

I øvrigt kan vi altså fuldt ud støtte forslaget, og vi håber på en hurtig sagsbehandling i udvalget, så vi kan få vedtaget dette forslag i indværende samling.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg mener selv, at jeg havde haft fantasi til at forestille mig en del om, hvad der kunne siges under denne debat, men ikke, at det kunne blive en diskussion om regeringens parlamentariske basis.

Jeg er i øvrigt enig i, at forslaget, som jo har det med at kalde lidt på smilet, i allerhøjeste grad har krav på at blive drøftet alvorligt. Det er et dagligt problem i det danske samfund, hvorledes ejere og deres hunde opfører sig. Et godt gammelt ord siger jo: »Som hund så herre«, og det er et ord, der placerer ansvaret rigtigt: Det er jo ejernes ansvar, hvor deres hunde færdes, og hvordan de opfører sig. Jeg tror også, at der i stigende grad er forståelse blandt hundeejere for, at sådan forholder tingene sig.

I almindelighed må vi jo sige, at de tusinder af hunde, som er i det danske samfund, forvolder meget ringe gener, men der er undtagelser,

[Niels Helveg Petersen]

og jeg har megen forståelse for, at især store hunde skal føres i snor. Jeg mener, det er naturligt og rigtigt, og det er der jo også mulighed for at påbyde. Det, der er spørgsmålet, er, om disse muligheder måske skal strammes op, og det kan vi drøfte i udvalget. Men jeg ser ikke noget umiddelbart behov for det, for lokale myndigheder har disse muligheder, og dette burde for mig at se være tilstrækkeligt.

Jeg er ikke særlig begejstret for mærkning og registrering obligatorisk, hvis det vel at mærke skal være et offentligt register. Der finder jo mærkning og registrering sted i vid udstrækning på frivillig basis. Det fungerer udmærket, og jeg ser det nødigt erstattet af et offentligt mærknings- og registreringssystem. Det tror jeg bliver for besværligt, og jeg tror, noget af ansvarligheden vil gå ud af systemet, hvis det blev overført til offentligt regi.

Jeg er mest interesseret i den del af Kristeligt Folkepartis forslag, der vedrører muligheden for aflivning af hunde, der har skambidt mennesker. Det er muligt, at teksten her ikke er rigtigt formuleret, men jeg har sympati for, at denne mulighed bør eksistere. Vi har, som justitsministeren var inde på det, modtaget et omfattende materiale om emnet. Jeg synes, at Retsudvalget skal give sig tid til at føre en omhyggelig diskussion af, om der på dette punkt er behov for en lovmæssig opstramning. En sådan diskussion deltager Det Radikale Venstre gerne i.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Der er lejlighed til nu at takke for en delvis seriøs, delvis lidt morsom debat og sådan lidt af hvert. Som det er sagt, har det ført vidt omkring. Jeg vil gerne rette en speciel tak til ordførerne for Socialdemokratiet, SF og Fremskridtspartiet og til dels også De Radikales og Venstres ordførere, som jeg tror personligt er meget sympatisk indstillet over for forslaget.

I Danmark har vi det med at latterliggøre hinanden, når vi taler om visse emner – her tænker jeg ikke specielt på Folketinget – og det gælder netop et spørgsmål som hunde, skønt det rent faktisk er noget, der udgør en del af vores samfund og skaber mange problemer.

Det foreliggende forslag er ikke noget, Kristeligt Folkeparti bare har siddet og fundet på. Vi har virkelig arbejdet med det, og det er blevet til i nært samarbejde med kennelklubber

og med mennesker, der har disse problemer inde på livet. For der er problemer. Jeg gad nok vide, om der er nogen hundeejer, der 100 pct. vil påstå at have styr på sin hund. Hvem kan holde sin hund, hvis det er en hanhund og der er en hunhund i løbetid i nærheden? Det påstår kennelklubberne at der ikke er nogen der kan. Og hvem kan holde sin hund, hvis den ser en kat og den hader katter? Alt det kan man ikke tage højde for. Noget andet er, at man af hensyn til hundens sikkerhed bør have den i snor, når man går tur med den i byen, sådan som jeg f. eks. ofte gør. Hvor let kan den ikke ellers forårsage en færdselsulykke, hvor det kan gå ud over både den selv og en anden person? Det kan f. eks. også være et alvorligt problem for den dagplejemor, der går tur med 3, 4 eller 5 børn, når der kommer en stor schæfer imod dem, så både dagplejemor og børn bliver bange og hunden derfor bider, hvad den måske normalt ikke vil gøre. Man kan latterliggøre det nok så meget, men man kan bare gå ud og spørge og se sig for, så vil man finde ud af, at det er et reelt problem, der bør gøres noget ved.

Når det gælder aflivning, er det da rimeligt, at politiet får mulighed for at gribe ind, hvis en hundeejer ikke vil gå med til at aflive en hund, der har skambidt mennesker og måske vil gøre det igen, og som de ikke kan holde inde. Vi vil gerne være med til at drøfte, hvordan man præcist skal formulere det, men alle de mennesker, jeg hidtil har talt med, mener, at den mulighed bør foreligge.

Endelig er der registrering. Man kan sige, hvad man vil, men det er en reel mulighed at lade det foregå i privat regi. Måske skal det ikke være kennelklubberne, men nogle andre grupper, der skal beskæftige sig med det, men jeg ved, der er mennesker, der arbejder med det, og at der findes mange nemme måder at gøre det på i dag. Til syvende og sidst er det også for hundens skyld, sådan at man, som det også er nævnt, kan føre hunden og dens ejer sammen igen.

Jeg mener, at det foreliggende forslag fra Kristeligt Folkeparti er meget relevant, men vi er også særdeles åbne for i udvalget at være med til at finde frem til ændringer, der kan præcisere vores tanker, og vedtage dem. Men jeg synes, man skal afholde sig fra at latterliggøre sagen og tro, at man dermed har sagt sin

[Inger Stilling Pedersen]

mening. Jeg tror, at mange konservative og Venstrefolk ude over landet er helt enige i disse synspunkter og ville føle sig lidt mærkelige til mode, hvis de havde været vidne til de ordførertaler og bemærkninger, der har været her i dag. Det har hverken noget med guldfisk eller marsvin på gaderne at gøre, men drejer sig om nogle reelle problemer. Derfor siger jeg også tak for, at vi, som jeg er helt sikker på, kan få vedtaget dette forslag og gerne med nogle ændringer, der forbedrer det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 171:

Forslag til lov om ændring af lov om ændring af forskellige skattelove. (Forlængelse af dele af skibsværftsaf-talen).

Af Nyrup Rasmussen (S) og Sonja Albrink (CD) m.fl.

(FremSAT 20/12 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Regeringen, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Fremskridtspartiet, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti blev den 14. og 15. januar i år enige om ændring af den gældende skibsværftsaf-tales indeksfinansieringsordning.

Det lovforslag, der er fremsat, og som vi skal drøfte i dag, indeholder det skattemæssige grundlag for denne aftale, og på baggrund af aftalen og disse bemærkninger kan jeg på rege-

ringens vegne meddele, at vi kan tilslutte os lovforslaget.

Poul Andersen (S):

Med fremsættelsen af dette lovforslag har Socialdemokratiet og CD ønsket at sikre de danske skibsværfter en fortsat fornuftig konkurrencesituation. Vi har i Danmark en værftsindustri, som vi kan være stolte af. Trods stærkere konkurrence igennem årene har de danske værfter været i stand til at tilpasse sig markedet og effektivisere produktionen, så de i dag fremstår som gode og sunde virksomheder med tilsammen ca. 8.500 medarbejdere. Dertil kommer et tilsvarende antal beskæftigede hos underleverandører.

Endelig er de danske skibsværfter også gode uddannelsessteder for både unge og voksne. Værfterne har på denne baggrund stor betydning for de lokalområder, de er placeret i, og for regionerne omkring dem.

Naturligvis er støtteordninger ikke en langsigtet løsning, og i Socialdemokratiet ser vi gerne ordningerne afskaffet, men det skal ske i takt med afviklingen af de tilsvarende støtteordninger i de øvrige EF-lande.

Vi tror på, at de danske værfter vil kunne klare sig godt i en fri konkurrence uden støtteordninger, ikke alene i forhold til de europæiske skibsværfter, men også på internationalt plan.

Derfor vil jeg gerne på Socialdemokratiets vegne give industriministeren tilsagn om vor støtte til fortsatte forhandlinger om afvikling af skibsværftsstøtten i EF, men indtil vi når dette mål, må det være en politisk opgave for os at sikre vores skibsværfter rimelige konkurrencevilkår.

Udviklingen går jo stærkt – ofte stærkere, end vi kan forudse her i Folketinget. Henvendelsen fra Lindøværftet om deres ordreforhandlinger i januar måned var medvirkende årsag til, at seks partier enedes om ændringer af den eksisterende skibsværftsaf-tales indeksfinansieringsordning.

Vi er i Socialdemokratiet glade for den brede tilslutning til aftalen, der vil sikre tryghed på værfterne og give gode muligheder for planlægning og ordreforhandling, så beskæftigelsen kan opretholdes.

Jeg skal på denne baggrund anbefale lovforslaget til hurtig behandling og vedtagelse i Folketinget.